

тому що дощ повинен був їх у тім виручити, а ще більше тому, що селянські забобони забороняють гасити огонь від блискавиці. В тій хвилі они, як ті діти, більше цікавилися тим, що один селянин найшов хрест з церковної бані аж на толоці, куди его певно заніс оркан.

І навіть тоді, коли вже дощ по півгодині зовсім уймиз ся і небо розяснило ся, а пожар гудів у церкві та обнимав старі деревляні стіни, селяни не важили ся приступити до огню. Не помагали накликування і навіть штовхання війта Костишина і присяжних; ледви кількох селян нагадало собі тоді, що треба було забрати з собою коновки на воду.

У сій метушні учитель Горошинський не втерпів, щоби в їдкий спосіб не докорити війтови словами: — А що я вам казав нераз? „Справте сикавку, бо буде біда!“ Але вам громада не в голові, аби вам було добре!

Війт, в сій хвилі безрадний, удав, що не чує слів учителя. Лише з пересердя став бити людей палицею, то бігав довкола церкви, то ставав до громади і разом з нею повторяв уже сотний раз: „Судний день! судний день!“

Справді, був то судний день для Заліся. Не минуло й години, а село стало біднійше